misel, kusjuures mõlemad tükid olid lavastatud seni ainuõigeks peetud põhimõtteist hoopis erinevalt.

„V a n e m u i n e" seisab etenduste arvult sel hooajal eesti teatrite peres esikohal, kuid publikukeskmine on tal vaid 252 etenduse kohta ja kassakeskmine Kr. 152, mistõttu etenduste suur arv märgib püüdu sel ebaratsionaalsel teel katta lünki publiku ja kassa poolel. Õige rohkesti esines teater ka ringreisidel väljaspool Tartut. „Vanemuine" andis sel hooajal oma etendused üürimajas, „Saksa teatris", mille lava puudulik tehniline seadeldis ei jätnud lavastustele avaldamata oma pidurdavat mõju. Hooaja parimateks tükkideks kujunesid M. Gorki „Põhjas", E. Leino „Simo Hurt", Lutsu-Särevi „Äripäev". H. Vuolijoe „Niskamäe leivas" Linda Tubin lõi märkimisväärse vanaperenaise kuju. Muusikalavastuste sarjas antud Verdi ooper „Rigoletto" pakkus mitmeti tähelepandavaid saavutusi ja häid kogemusi edaspidiseks tööks ooperižanri viljelemisel. Hooaja huvitavamate lavastuste hulka tuleks arvata ka „Caramba!".

Kolmest maakonnateatrist („U g a l a", „E n d l a" ja N a r v a t e a t e r) on võrreldes eelmise hooajaga „Endla" tugevasti tõstnud oma etenduste arvu, mille tagajärjel on kasvanud publiku osavõtt ja kassatulud, „Ugala" näitab tagasiminekut publiku osavõtus, kuid kassatulud on teinud väga tugeva hüppe ülespoole, samuti on tegevust suurendanud edukate tulemustega Narva teater.

Järgnevad kolm teatrit — „K a n n e l" Võrus, V a l g a t e a t e r ja K u r e s s a a r e t e a t e r — kes moodustavad n. n. poolkutseliste teatrite rühma, tõstsid võrreldes eelmise hooajaga samuti märgatavalt oma etenduste arvu, kusjuures suurenesid ka kassatulud ja publiku arv. Kõik need kolm teatrit on kujunemas lähemas või kaugemas tulevikus kutselisteks, sõltuvalt sellest, kuidas neil õnnestub soetada endale sissetulekuid.

Eeltoodu kinnitab, et 1938/39. a. jätkus ja tõusis haripunktile eesti teatrielus üldine edu ning kassa- ja publikumenu, mis on kestnud juba neli-viis hooaega. Üldise majandusliku tõusu tõttu riik on suutnud neil aastail õige tunduvalt suurendada ka toetusi teatrikunstile, mille tagajärjel on tõusnud lavastuste tehniline ja ettevalmistuslik tase ning on paranenud teatrite ja teatritegelaste majanduslik olukord. Selle kõrval tuleb tähelepandava nähtusena ära märkida, et meie teatripublikus on hakanud kasvama huvi tõsisema repertuaari vastu. Selles mõttes on 1939. a. päris harukordse menu osaliseks saanud K. Čapeki „Ema", A. Kivika - A. Annisti „Nimed marmortahvlil", Fr. Langeri „Nr. 72", M. Gorki „Põhjas", E. Leino „Simo Hurt", A. Strindbergi „Eerik XIV", K. Čapeki „Valge taud" ja A. Ostrovski „Mets". Ja küllap osa „Punase mooni" ja „Vaikse Doni" menust põhjeneb ka sellel publiku

Eesti kroonika 1939, lk. 85